

[Hanne Reintoft.]

viser det faktisk lidt om situationens alvor og om vores totale opgivelse af vor udenrigspolitiske og militære suverænitet.

Siden denne anmærkning, der åbenbart ikke er rar at få, har vi da heller ikke hørt noget til den danske regerings ønsker om at fremme den europæiske sikkerhedskonference. Har tilrettevisningen virket? Vil ministeren svare mig på det? Det ville være passende, om udenrigsministeren ville sprede tvivlen om Danmarks stilling og give svar på, om regeringen stadig er for at gå i gang med mere omfattende forberedelser til den europæiske konference, eller om NATO-disciplinen har sat bom for det.

I al stilfærdighed strammes NATO-grebet om Danmark fortsat. Oprustningen fortsætter, fremskyndet af det sidste NATO-mødes beslutninger, som Nixons sidste budskab udtalte stor begejstring for. På det sidste er Danmark også blevet integreret i det fælles varslingsystem, som dirigeres centralt af NATO. Offentligheden er ikke blevet gjort klar over konsekvenserne deraf, og det er der nok gode grunde til. Men i praksis betyder det, at beslutningerne om anvendelse af NATO-militæret i Danmark undrages vor suverænitet. Tror nogen mon, at NATO-generaler i Danmark vil modsætte sig de bedømmelser af situationen, som vil blive meddelt dem gennem NATOs varslings tjeneste, uanset deres egentlige formål?

Ind i denne sammenhæng går også de forcerede bestræbelser på udvidelse af fællesmarkedet. Også denne integration skal tjene cementeringen af NATOs militære blok. Derfor kører man på, selv om der skal ryge en borgerlig regering derved. Det er imidlertid bemærkelsesværdigt, at man herhjemme i al postyret om indiskretionerne i Norge har lagt så lidt vægt på en oplysning, som også kom frem, nemlig at USAs udenrigsminister, Rogers, har tilkendegivet over for den norske regering, at dens tilslutning til fællesmarkedet var nødvendig af sikkerhedspolitiske grunde. Når man har så travlt med at sige, at det ikke skal være en markedsdebat i dag, er det måske, fordi man egentlig ikke er interesseret i ærligt at oplyse, at der også bliver lagt pres på os af sikkerhedspolitiske grunde. Det viser noget om de virkelige bevæggrunde for fællesmarkedspolitikken, for den evige snak om, „når vi kommer i

fællesmarkedet“, og for vores konstante, løbende lovgivningsarbejde her i tinget, der hver eneste dag tilpasser den danske politiske struktur til ECs. Det viser noget om de virkelige baggrunde for fællesmarkedspolitikken og påstandene om, at fællesmarkedet skal være et middel til at hævde sig over for USA. Det har nok ikke meget på sig.

Jeg har her måttet lægge vægt på en række af de alvorlige træk i den internationale udvikling, som regeringen i sin offentlige optræden i alt for høj grad søger at ignorere. Endnu — for vi må vel sige „endnu“ — er det muligt at drive udviklingen i en anden retning, drive den i en retning til styrkelse af sikkerhed og afspænding i Europa, til politisk og ikke militær løsning af Mellemøstenkonflikten, til afslutning af USAs aggression og militære tilstedeværelse i Indokina, som i hvert fald i modsætning åbenbart til hr. Per Federspiel står for de fleste danske som noget af det forfærdeligste, der overhovedet sker i verden.

Men det gøres ikke ved at lade stå til over for USA-imperialismen og præsident Nixons styrkepolitik, der bevæger sig henimod afgrundens rand. Det gøres kun ved, at der uophørligt sættes ind imod ethvert skridt, der fører ad krigens vej, og at der aktivt tages skridt for at styrke fred og afspænding i stedet for at føre tåbelige debatter om, hvorvidt vi skal sige vores mening, om vi ikke skal sige den, om det har nogen betydning osv. osv. Vi må gøre alt, hvad vi kan; det er simpelt hen en mellemfolkelig forpligtelse. Ellers kan de muligheder, som mange års kamp, måske ikke ført så meget af os, men ført fra mange andre sider for at bevare freden, har skabt, gå tabt, og det medansvar, vi får ved vores passive og eftergivende holdning, bliver meget tungt.

Jeg skal derfor slutte med på det alvorligste at opfordre regeringen til at modsætte sig USAs pres, prøve at samle sig sammen og føre en selvstændig dansk politik. Der er jo ikke sket svenskerne noget endnu; de har turdet anerkende Nordvietnam. Jeg vil anmode ministeren og hele regeringen om at frigøre sig fra rollen som Nixons medskyldige og aktivt hævde Danmarks interesse i fred og afspænding. Et lille, beskedent, men vigtigt trin vil det være at godtage det af hr. Per Hækkerup fremsatte dagsordensforslag.